

KRATKA DNEVNA ZGODBA

DOŽIVLJAJ V GALICIJI

Bilo je leta 1916. V zaledju smo dobili povelje za splošni napad na ruske postojanke. Na levem krilu so bili postavljeni nemški vojaki (Reichs Deutscher), na desnem Madjari, v sredi pa kavalerijski polki — seveda brez konj. Okoli osmih smo se razvrstili v kolone ter začeli počasi prodrijeti proti sovražniku. Naša vojska se je držala hrabro, dasi ni bilo videti pred vrstami častnikov.

Izpocetka smo že precej dobro napredovali, čeprav je bila vroči strašna in neznošna. Prvi pasji dnevi! Tu pa tam je poepal in zmanjkal marsikateri znanec, večkrat smo ga zavidičili, zlasti če je bil ranjen v nogu ali lažje v život.

Preti polnemu je začelo še prevo trpljenje, kajti dospele smo pred ruske postojanke. Nemška vojska je prodrala z levega krila, Madjari z desnega, najhitrejši pa je bil v sredini, Ruska artiljerija je imela izborni položaj, le malokrata granata je zgrešila svoj cilj. Pa tudi naša artiljerija jim je neprestoma odgovarala, granate so padale med našo in rusko vojno čerto. Grozne, nepozabne ure trpljenja so trajale ves dan do osmih zvez. Zrak je bil dušljiv, surdelo je po smodniku. Sonec je že zisko, kot da ne more slediti tolikega trpljenja. Nastajal je mirak. Mi pa smo dobili ukaz "Naprej!" — Ruska artiljerija je podvajila streljanje, toda strelja je prekratko, tako da so padale granate tudi v njihove pestojanki.

Medtem se je nebo popolnoma temnilo. Začelo je rostiti. Iz naših izmeničnih prs so prihajali na tanci drugačna bodreči klici in v dveh petnajstih minutah smo stali sovražniku nasproti z ročnimi granatami in bajonetom v rokah, pravljeni na vse. Tedaj smo opazili, da zapuščajo Rusi svoje utrdbe v precejšnjem zmeščanju. Kar jih ni moglo zajeti desno in levo krilo z strojnimi puškami, se je umaknulo, drugo smo zajeli.

Tako so bili Rusi potisnjeni nazaj —

Izmuceni smo poselili. Ko smo začeli pregledavati naše vrste, smo s strahom ugotovili, kako tesnje, to je kosila smrt med nami. Mnogo, mnogo očetov in sinov je puščilo na bojišče svoje življenje.

Vsi nre se nove čete zasedovali sovražniku, ki se je drugi dan učarjal. Prihajalo so vedno nove čete in resno so se bali, da bomo moralni začeti zopet z napadom.

Minulo je štirinajst dni.

Nekaj večer okoli deset prihiti k nam ruski četovodja ter pove, da začne opolčni ruska vojska z e-

fenzivo. Naše čete so bili o tem takoj alarmirane.

Z veliko nestrpnostjo smo začeli napada. Čas je počasi potekal. Minute so se name zdale ure, ure tišči, Mine enačita ura. V splošni napadu, ki je bil ranjen v nogu. Pomagam mu, da se nasloni na mojo roko in tako greva-naprej; jaz po robu ceste, po puški jarku. Kroglo so rile v zemlji in žigale okoli nre, kot bi se zaklele, da nas morajo uničiti. Niti ozreti se nisem upal, samo da ne bi videl, koliko sovražnika je na polnoči ni bilo napada od nikoder.

Ko le ni bilo o Rusih ne duha ne slaha, smo se popolnoma odlohnili. Tu so začeli igrati karte, tam zopet drugo igro, eni so mali, drugi kleli itd.

Tako je minula noč!

Ob prvem svitu je začel sovražnik, kakor obesen streljati z granatami in minami. Naše kuhinje so komaj še srčno prepeljale hrano v prvemu moštvu. Kar se obrne naš poveljnik do meni rekoč: "Dolajte ovire!" Odgovorim mi s povdarekom: "Ni mogoče, se ne izplača, Rusov je kot listja in trave" — Res, kamor si pogledal je kar nrgolelo sovražnika.

S naših vrstah je začel pravi pom. Videl si jahača na konjih samo v spodnjem oblačilu, vse je krije bežalo.

Po kratkih minutah zavpije moj poveljnik: "Ranjen sem! Pisite g. nadporočniku Tuerškovskemu, naj prevzame poveljstvo." Nisem mogel niti vprašati, kam je ranjen. Hitro dohram tovarša, ga pripeljem k poveljniku in tako se je na njegovo počasi zopet vleklo naprej.

Sam pa hitim za nadporočnikom, preskočim vrtni plot, ga dohitim in mu izročim povelje. Spraševal me je, kam in kako je ranjen poveljnik, toda nisem se dal motiti, teveč sem hitel tja, kamor me je klicala dolžnost, da pomagam ravnemu poveljniku, kolikor je v moji moći. Zaskrbljen pritezen k njemu in vidiš, da je ranjen v nogu in da težko hod. Pomoči mi niso od nikoder, kajti vojska se je pomikala za name.

Praj tedaj pride po stranski poti preko pokopališča ruska patrola, sestoečeja iz par mož. Ko nas uglejajo z ranjenim častnikom, zavpijo: "Roke kvišku!" — mi pa smo popadali na tla in se tako redili pred Rusi.

Za nami, kakor sem že omenil, se je pomikala ostala vojska. Prvi nas je dohitel terenski voz. Tega sem ustavil in naložil ranjenega poveljnika in spremjevalec. Se trenutek in že je voz drsel po isti poti, po kateri smo korakali pred streljaj-

stimi dnevi kot zmagovalci, danes kot premaganci.

Sam sem ubral drugo pot. Granate so žigale in zamolko udarjale ob tla, kot da bi imel napoči-

Poziv!

Izdajanje lista je v zvezki
z velikimi stroki. Mno-
go jih je, ki so radi sla-
bih razmer tako priza-
deti, da so nas naprosili,
da jih počakamo, zato
naj pa oni, katerim je
mogoče, poravnajo na-
ročnino točno.

Uprava "G. N."

LETALCI IN TEHNIKI —

DIKTATORJI ČLOVEŠTVA

Nase pokolenje žakajo še žalostni dogodki in še bolj žalosten konec, prerojuje slovenski angleški romanopisec in zgodbovinar Wells v svoji najnovnejši knjigi ("Shape of things to come").

Leta 1940 se prične ob nemško-poljski meji iz malenkostnega poveda vojna, ki se polagoma razširi čez vso Evropo. Razen nekaterih mladih pustolovcev si je ni želitev, ne vlade ne ljudstvo, toda vnikom ni dovolj odpornja in energije, da bi jo preprečil. Liga narodov je polagoma itak izgubila vasko besedo in prenehala eksistirati. Vojna je prav za prav vojna medsebojnega uničevanja brez določenih vojaških smotrov, prej vojna stalnih zračnih napadov na vele mestna mesto invazijaske vojske.

Leta 1945 se pokažejo znaki iz-
črpasti. Ljudje gladujejo in ni-
majo niti energije, da bi se bra-
nil. Tu pa tam sejavljajo sicer
upori, ki bi utegnili vojno končati, toda vsa moč je v rokah lo-
talcev in tehnikov, ki jim je na-
lenkost razprtiti vasko zbran-
množico. Letalec in tehnik pred-
stavlja sploh nekakšno družbeno
elito v teh klavarnih časih, ki
kar hoče in se ji ne more niti
upirati.

Končno se leta 1950 častitljivaju-
nu češkoslovaškemu predsedniku Benesu posreči, da doseže na kon-
ferenci v Pragi premirje med voj-
skočočimi se državami. Ni pravi-
mir, toda ljudje nimajo več sile,
da bi se bojevali dalje in vrhu te-
ga prične med njimi, kajtor po-
zadnji svetovni vojni hripa, raz-
sajati neznamna kužna bolezni, ki
pobere do leta 1957, ko sama pre-
neha, ogromno večino še preostal-
ega evropskega prebivalstva. Po-
tem pa je tudi končno evropske vi-
zualizacije. Mesta so prazna, ljudje
žive kakor v galsko-rimske vasi-
nah v majhnih skupinah na deželi-
hi in nimajo med seboj nobenih
vez. Tu pa tam izhaja kakšen lo-
kalni listič, toda telefon in brzo-
jav je funkcionalno več. Fotogra-
fija je skoraj neznamna, kratke
železniške proge so se sprelevale v
konjske železnice.

Neki Titus Cobbett je leta 1958 potoval s kolesom iz Rima v Bordeaux in njegov dnevnik je zna-
čilen dokument za ta žalostni čas.
Ceste so povsod tako zapuščene,
da se bohoti po njih travu. Monte
Carlo je v razvalinah, v Marsej-
lu je v svoje veliko začudenje
zagledal še nekoliko ladij po 1000
do 3000 ton, kar je za to dobro svet-
ovnega bankrota, ko ni nikjer
nobenih trgovinskih stikov, res-
pravi čudež. V Frejusu pride do
velikega letališča in jelov začuden
nad duševno in moralno močjo le-
talcev, ki skušajo organizirati no-
ve združenje sveta. V Bordeauxu
ostavi kolo in nekaj letalec ga pe-
lige po pariških, od tam pa do lon-
donskih razvalin, kjer skušajo dr-
zni naseljeni spremeniti razde-
jania na nekdanjega Hyde parka v
plodna tla.

Tako Wellsova utopija. Lepo.
Vsaj za naše potomce, ker naše
potoklenje je itak posvečeno smrti
in propadu. Zdi se nam samo, da
je postavil Wells izpolnitve zla-
tega veka malo preblizu našemu
veku. Moral bi ga odklaničiti za
nekaj tisoč let.

Naša hvala društviom, katerih članica je bila pokojna, za da-
rovane lepe venice: "Nada", štev. 102, SNPL. Ženski klub "Bled", kakor
tudi nosilnik krste. Najiskrenjeva hvala za darovanje vence druži-
nam: V. Bruner, B. Medisovec, A. Asich, J. Stayer, J. Starc, J. Ste-
fane, M. Pasut, F. Metelko, J. Welley, F. Matijasic, Nelemenovic, J. Jeglič, F. Štefe, J. Bučar, A. Benčić, P. Brown, J. Kern, F. Su-
ster, J. Stirn, M. Dolniček, F. Zavrl, P. Lesnič, L. Gergec, H. B. Abrams Bros. in delavci, Gutbrausen Co. in delavci. Nadalje lepa hvala
za darovanec za sv. močne nameščne družinam: A. Asich, J. Starc, J. Ste-
fane, F. Borsnik, J. Stayer, J. Stefan.

Tempotom se najlepše zahvalimo vsem, teg radi vsem
onim, ki ste dalli na razpolago svoje avtomobile in vogili pri pogrebom.

Draga soprona in mati, zapustite si nas za vedno, a spomin na Te
bo ostal v naših sрдцах.

Počljavaj v miru in lahka na Ti bode ameriška zemlja!

Začeloči ostali:

MATT LOGAR, sopoz.

MATHEW LOGAR, sin:

BLAŽ in FANNY MEDISOVEC,

stric in tetra,

vsi v Chicago, III.

KASPER in GERTRUDE MEDISOVEC,

stric in tetra v West Frankfurt, III.

STAVKA V PHILADELPHIJI

Stavkujoči Šoferji v Philadelphia so v enem tednu pometali kakih štirideset taksijev v reko Delaware. Tudi taksija, ki ju vidite na sliki, bi kmalu zadela ista usoda, pa je policija pravočasno stopila vmes.

DVE MATERI ENEGA

OTROKA

Segedlinsko sodišče je obravnavalo te dve zanimivi primer kombiniranega veselega dogodka z ne posebno veselin koncem. 26 letno postrežnica iz Novega Segedina Szemenyjeva je poročila v avgusta že iztegnejo nezakonskega otroka, ki je pa čez dva dne na zagotenem način izginil. In ker jo je sosedna družina obdelžila, da je otročiček živ, je poročila policija, da bi ugotovila, kam je otročiček izginil. Szemenyjeva je pred priskovalnem sodnikom izjavila, da se je na njenega otroka že pred po-
redkom zavzemala neznamna dama, ki je objabilila plačevati janji mesecu 15 pengoe, če bo deček, če bo dečka pa 10 pengoe. Za otročička ji je dala še pred njegovim rojstvom vso opremo tako, da je bila treba samo pripraviti še posteljino perilo. Policia v začetku ni hotela verjeti nezakonski materi, ko je pa po-
kazala posteljino perilo z monogramom domotične dame, jo je začela isčati.

Po dolgem opisu te propasti vseposev, obravnavata Wells dobro obnovne. Ustanovitev moderne svetovne države bi bil neki sociolog de Windt, ki zbira med razvalinami in ostanki nekdanjih tehničnih visokih šol, laboratorijev in vojsk, elemente za svoje družbeno elito, ki naj zavladava svetu. "Bodite sami jedro sveta", pravi svojim učencem. "Moderna država lahko prične povsod".

Okrug leta 2030 je ta svetovna država ustvarjena in zaključena. Znanstveniki vodijo gospodarstvo, a ne uporabljam samo proizvodnjo blaga, temveč tudi proizvodnjo človeških živilskih in rastlinskih plemenc. Ljudje žive v preobliki in miru, najvišji svet z modrimi ukrepi pravljiva življeno in skrbijo, da ne postanejo biologi s svojimi izumi še pregoreči. Ljudje žive povprečno 90 let, mladost in študij trajata do 35, leta do 85 leta trajat dozorevanje. Egoizma in grozovitosti ne poznamo več, konkurenčnega boja in boja za obstanek isto tako ne. Socijalni instinkti v njih je tako močan, da jim je postala vdanost do države, ki pa tudi skrbti za vse njihove, tudi najmanjše potrebe, skupaj organizirati novo združenje sveta.

Tako Wellsova utopija. Lepo. Vsaj za naše potomce, ker naše potoklenje je itak posvečeno smrti in propadu. Zdi se nam samo, da je postavil Wells izpolnitve zla-
tega veka malo preblizu našemu
veku. Moral bi ga odklaničiti za
nekaj tisoč let.

Tako je prišla resnica na dan

sta bili neprizneno prisotni,

da se je otroka

zdržala, druga pa, da ga je dobita.

Ko je pa prišla resnica na dan

sta bili neprizneno prisotni,

da se bosta morali za-
govarjati pred sodiščem. Zobozdravnikova žena se bo morala za-
govarjati se zaradi pomaranjanja

javnih listin in rodbinske sleparje.

Najzanimivejše pri tem pa je, da je zobozdravnikova žena ležala kot

pravna poravnica z otročičkom v po-
stelji in čakala svojega moža, ko se

prišli k njiju policijski organi. Otre-
čka so vrnili pravi materi.

ZNAMENJA NERVOZNOSTI

Neki angleški učenjak je odkril metodo, po kateri lahko vsak človek sam spozna, če je živčno zdrav ali nervozen. Sicer pa njegova vprašanja itak niso potrebna, ker nervozni ljudje sami mnogo bolje vedo, da so nervozni in pravilno za-
vračajo. Vprašanje angleškega učenjaka se glasi:

1. Ali te pogosto mika snežati se od sreč?

2. Ali se lahko in hitro razje-

3. Imas često obente, da bo plakan?

4. Ali moreš delj časa mimo se det

NE SMEM TE LJUBITI

Zanimiv roman iz življenja • —

ZA "GLAS NARODA" PRIREDIL I. H.

— Vidiš, ti sebičnica, sedaj se pokazeš, ravno tako neumnie, kot je Gilda. Sedaj bi si mogla zagotoviti nekaj milijonov, ako bi mi odgovarjala snubiti Gilda. Mesto tega pa mi še prigovarja. In to bi ti veljalo lepo premoženje.

Olly zamahne z roko.

— Werner, to je vse kaj drugega. Saj sem vendar sama dovoj bagata in nepotrebujem tvojih milijonov, medtem ko bi Gilda zelo potrebovala premoženje svoje redmice. Kako moreš vendar kaj tega govoriti! Ali ne misliš, da sem celo pripravljena dati počivko svojega premoženja za to, da bi ti vjela nekoliko sreče in sočne svetlobe?

— Da, to vem, ti sebičnica, in zato ne verujem v twojo veliko sebičnost, ki jo tako povedaš. Toda sedaj mi po pravici površje menjenje, Olly. Ali se naj v resnicu predznam Gilda ponuditi svojo roko?

Olly mu gladi čase. Prav nič čudnega ne bi bilo, ako bi Gilda ljubila Wernerja navklizlajtevne bolezni. Proti njej je bil vedno tako ljubeznejiv, da je mislila, da ne bi bilo izključeno, da ga Gilda ljubi.

Toda mu ni hotela zbujni nikakega upanja, ki se pozneje moreče ne bi izpolnilo. Zato pravi mirno, pa določi:

— Da, Werner, poskuši. Naj sama odlodi. In potem boš za vsak slučaj pomirjen, da si storil vse, kar je bilo v twoji moći, da bi jo obvaroval stiske in potrebe.

Werner si z roko podpre glavo.

— Ako pa me žavne? Potem so mi roke popolnoma vezane, da bi mogle še kaj za njo storiti. Potem me ne bo hotela nikdar več videti.

— Oh, ne imej vendar tako nemnih misli, Werner! Boš že našel prave besede, da se ne bo protivila te zopet videti. In če twojo roko zares odločni, se bo mogoče še naša kaka pot, da ji pomagas na kak drug način. Raynokar mi je prišla misel, kako bi to bilo mogoče.

— Ali mi hočeš povedati to misel?

Olly se zasmije.

— Ne, Werner, potem se ji mogoče še ne boš hotel ponuditi. In slediš bi še o meni misliš, da sem sebična, ker se nočem odpovedati dedičini po svojem bratu. Torej, rečem ti, pojdi k Gildi in poskus svojo srečo! Ako te žavne, še ne obupaj. Potem prideš jaz z svojim načrtom. In pozneje bova o tem govorila.

— Ali mislila, da smem že dane stopiti pred njo s svojo ponudbo?

Olly prikima.

— Da, Werner. Prepričana sem, da Gilda ni za svojo rednico občutila nikake ljubezni. To sploh ni mogoče. Pri njej tedaj ne boš ranih melkli čutov, ako že denes o tem že njo govorš. Pa tudi ni mnogo več časa, kajti, kdo ve, koliko časa bo Gilda še ostala tukaj. Pa tudi nujna morava kmalu odpotovati. Izgubiti ne smej tedaj časa in s svojo smrbitijo prineseš mogoče. Gildi odrešenje velikih skrb. Svetujem ti, da takoj poizveš, ako bi te hotela posveti. Boljše je, da govoris ţe njo, predno pridejo sorodniki, pri katerih bo preveč zaposlena. Prav nič čudnega ne bo, ako jo prosis za kratki razgovor. Vsakdo bo mislil, da ji hočeš izraziti svoje srečanje.

Ollyna odločnost Wernerja pozivi. Otrese se vseh pomislekov in pošlje svojega sluga k Gildi z vprašanjem, ako bi ga sprejela. Po slugi mu sporoči, da čaka nanj.

Olly objame brata.

— Pojdil z Bogom, Werner! In če reče Gilda "ne", se ne brigaj več za njo. Potem bom pomagala njej in tebi na drug način.

Z gorenjimi očmi jo pogleda.

— Ali mi res nočes povedati, kaj namenavaš?

— Ne, Werner. Prej poskuši svojo srečo.

In Werner gre počasi iz sobe.

Ko kmalu nato vstopi pri Gildi Verdēnovi — bila je v majhnom salonn, ki se je nabajal med spalnico in sobo, v kateri je umrla njenega rednica — je že stala pred njim v črni žalni obleki. Službenka ji je takoj na črno obleko prisila črne trakove. Vej obleki je Gilda ogledala mnogo vitkejša in večja. In čepo je pristojala njenemu bledemu obrazu.

Fesno in z velikimi očmi gleda vanj. Na njenem obrazu je bil izraz, ki ga je ganil.

Gilda takoj opazi, da je nemiren in misti, da ga je bližina smrti tako vznemirila.

Ko ga na svoj ljubeznejiv način pozdravi, mu skrbno ponudi stol.

— Sedite, gospod Larsen, — ga prosi uljedno.

Werner sede, kakor tudi Gilda, nato pa se ojunači in prične z nekliko hripcivim glasom:

— Mičstljiva gospica, prosil sem vas za ta razgovor o neki zelo važni zadevi, navklizlajtevni, da sem si rekel, da imate za mene le malo časa.

Gilda se nasmeje.

— Motite se, zgodil Larsen: slučajno nimam nikakega dela, kakor da čekam, da pridejo sorodniki. Toda prej, kot pozno popolne, jih ne bo. Torej, sem vam na razpolago.

Werner jo s svojimi temnimi očmi proseče pogleda.

— Najprej vam seveda hočem izreči svoje sožalje nad izgubo, ki vas je zadele. Imel sem srečo, da ste mi v marsikateri zadeli načinili svoje zaupanje in vsem, da ste vsele smrti svoje rednice, ki mi zapustila nikake oporce, prišli v izelo težaven položaj.

Gilda skloni glavo.

— Tuško je, gospod Larsen. Toda prosim, nikar ne mislite, da me je to zadele neprisakovna. Nikdar nisem računalna na to, da bi kdaj postala njena dedinja. Dobro je takoj, kakor je. Za nobeno čeno ne bi hotela postati bogata na račun drugih ljudi, ki so opravili to de dedičine.

Werner jo začuden pogleda.

— Občutovati vas moram, milostljiva gospica, da celo stvar vzamete s tega stališča. V tej hiši ste našli veliko število priateljev in prosim vas, da v prvi vrsti med nje prihvate mojo sestro in mene.

Njeni oči zažare.

— Kako luvačna sem vam za te besede, gospod Larsen. Kdor je tako rezen na priateljih, kot sem jaz, zna tako prijačeljivo živjoči čenit.

Werner se prikoni.

— Vaši priatelji so v velikih skrbih zaradi vas, in meni — meni ta skrb bože stisniti sreč.

Zadnje besede izgovori v veliki, zmedenosti.

(Dalje prihodnjic.)

RAZVALINE PO GOZDNEM POŽARU

Na sliki vidite razvaline krasnega poslopja v Tuyunga Canyon v južni Californiji, ko ga je uničil gozdn požar.

TRAGEDIJA MLADE CIGANKE

V družini mestnega zdravnika Bracontiata v španskem mestu Kuelve je bila 6 let uslužbena kot pomočnica v gospodinjstvu Mara Corta. Nekega dne jo je bil načel zdravnik na pol mrtvo na cesti in pripeljal jo je domov. Takrat ji je bilo 14 let. Na ponovna vprašanja je dekljala priznala, da so njeni starši cigani. Njen svak ji je nepristopnil vsiljeval ljubezen in ker se ni hotela udati, jo je davil in prepeljal. Zdravnik se je zavzel pa grozen. Ležala je kraj potoka, oči je imela zavezane s kosom vrečce, glavo je pa držala v plitvi vodi. Zdravnik jo je odnesel od potoka in po dolgem prizadevanju spravil k zavesti. Prvo vprašanje je bilo "severa", kje je njegov očesnik. Meščan Castelli Bračo. Ciganka je molče pokazala v goščo. Zdravnik je skočil s švajčarskim spremljevalecem tja, toda otročička je našel že mrtvega, bil je zadavljena.

Ko si je mlada ciganka toliko opomogla, da je takško govorila, je povedala, kajko je prišlo do groznejšega. Pred cirkusom je bila slučajno srečala cigana, ki jo je vseh šest let zalezoval, pa ni mogel do nje, ker je bila naša varno zavetišče v zdravnikovi rodinji. Pozval jo je, naj gre z njenim, toda Mara se mu je uprla. Ciganca se je s tem na videz spriznjil, vendar jo je pa zvabil na samotno cesto pod pretvoro, da ji povede podelil nekaj važnega o njegovem otroku in služkinja.

Te dni je prispel v Kuelvo cirks in Mara je odšla z zdravnikovim otrokom k popoldanski predstavi. Iz cirksa se pa ni več vrnila. Zdravnik je seveda brž obvestil policijo, da sta izginili njegov otrok in služkinja.

Policeja je kmalu ugnala, da so mlado ciganko zadnjih videli s černolaskim okrog 30 let starim inčlom, s katerim se je neprestano prepirala. Minila je noč brezuspodnega iskanja in obupani starši so razpisali visoko nigradočenu, ki bi našel njihovega otroka. Toda vse prizadevanje policeje je bilo zman, otrok in mlada ciganka sta brez sledu izginila.

Naslednjega dne pa so našli v gozdu za mestom močko truplo. Zdravniki so ugrovili, da je bil neznanec zadavljen. Vse je kazalo, da je žrtev neznanega zločina cigana. Listi so prinesli njegovo fotografijo, in kmalu so se javili na policiji ljudje, ki so spoznali v zadavljenem močkem černolasec spremeljaval mlade ciganki. Mož je spremjal Maro iz cirksa in se preprial z njo. Njegovo truplo so našli šele v mraku in zato so lahko gozd preiskali še naslednjega dne.

Zdravniku pa doma ni bilo obstanka. Odšel je z dvema prijateljema v gozd in ga preiskal. Kmalu so našli otroški čeveljček in zdravnik je zpoznal v njem čeveljček svojega pogrešanega otroka. Iskali so naprej in proti jutru so našli v gozdu tudi mlado ciganku. Pogled na njo je bil sreča.

Naslednjega dne pa so našli v gozdu za mestom močko truplo. Zdravniki so ugrovili, da je bil neznanec zadavljen. Vse je kazalo, da je žrtev neznanega zločina cigana.

Listi so prinesli njegovo fotografijo, in kmalu so se spoznali v zadavljenem močkem černolasec spremeljaval mlade ciganki. Mož je spremjal Maro iz cirksa in se preprial z njo. Njegovo truplo so našli šele v mraku in zato so lahko gozd preiskali še naslednjega dne.

Zdravniku pa doma ni bilo obstanka.

Odšel je z dvema prijateljema v gozd in ga preiskal. Kmalu so našli otroški čeveljček in zdravnik je zpoznal v njem čeveljček svojega pogrešanega otroka. Iskali so naprej in proti jutru so našli v gozdu tudi mlado ciganku. Pogled na njo je bil sreča.

Naslednjega dne pa so našli v gozdu za mestom močko truplo.

Zdravniku pa doma ni bilo obstanka.

Odšel je z dvema prijateljema v gozd in ga preiskal. Kmalu so našli otroški čeveljček in zdravnik je zpoznal v njem čeveljček svojega pogrešanega otroka. Iskali so naprej in proti jutru so našli v gozdu tudi mlado ciganku. Pogled na njo je bil sreča.

Naslednjega dne pa so našli v gozdu za mestom močko truplo.

Zdravniku pa doma ni bilo obstanka.

Odšel je z dvema prijateljema v gozd in ga preiskal. Kmalu so našli otroški čeveljček in zdravnik je zpoznal v njem čeveljček svojega pogrešanega otroka. Iskali so naprej in proti jutru so našli v gozdu tudi mlado ciganku. Pogled na njo je bil sreča.

Naslednjega dne pa so našli v gozdu za mestom močko truplo.

Zdravniku pa doma ni bilo obstanka.

Odšel je z dvema prijateljema v gozd in ga preiskal. Kmalu so našli otroški čeveljček in zdravnik je zpoznal v njem čeveljček svojega pogrešanega otroka. Iskali so naprej in proti jutru so našli v gozdu tudi mlado ciganku. Pogled na njo je bil sreča.

Naslednjega dne pa so našli v gozdu za mestom močko truplo.

Zdravniku pa doma ni bilo obstanka.

Odšel je z dvema prijateljema v gozd in ga preiskal. Kmalu so našli otroški čeveljček in zdravnik je zpoznal v njem čeveljček svojega pogrešanega otroka. Iskali so naprej in proti jutru so našli v gozdu tudi mlado ciganku. Pogled na njo je bil sreča.

Naslednjega dne pa so našli v gozdu za mestom močko truplo.

Zdravniku pa doma ni bilo obstanka.

Odšel je z dvema prijateljema v gozd in ga preiskal. Kmalu so našli otroški čeveljček in zdravnik je zpoznal v njem čeveljček svojega pogrešanega otroka. Iskali so naprej in proti jutru so našli v gozdu tudi mlado ciganku. Pogled na njo je bil sreča.

Naslednjega dne pa so našli v gozdu za mestom močko truplo.

Zdravniku pa doma ni bilo obstanka.

Odšel je z dvema prijateljema v gozd in ga preiskal. Kmalu so našli otroški čeveljček in zdravnik je zpoznal v njem čeveljček svojega pogrešanega otroka. Iskali so naprej in proti jutru so našli v gozdu tudi mlado ciganku. Pogled na njo je bil sreča.

Naslednjega dne pa so našli v gozdu za mestom močko truplo.

Zdravniku pa doma ni bilo obstanka.

Odšel je z dvema prijateljema v gozd in ga preiskal. Kmalu so našli otroški čeveljček in zdravnik je zpoznal v njem čeveljček svojega pogrešanega otroka. Iskali so naprej in proti jutru so našli v gozdu tudi mlado ciganku. Pogled na njo je bil sreča.

Naslednjega dne pa so našli v gozdu za mestom močko truplo.

Zdravniku pa doma ni bilo obstanka.

Odšel je z dvema prijateljema v gozd in ga preiskal. Kmalu so našli otroški čeveljček in zdravnik je zpoznal v njem čeveljček svojega pogrešanega otroka. Iskali so naprej in proti jutru so našli v gozdu tudi mlado ciganku. Pogled na njo je bil sreča.

Naslednjega dne pa so našli v gozdu za mestom močko truplo.

Zdravniku pa doma ni bilo obstanka.

Odšel je z dvema prijateljema v gozd in ga preiskal. Kmalu so našli otroški čeveljček in zdravnik je zpoznal v njem čeveljček svojega pogrešanega otroka. Iskali so napre